

Nieuwsbrief 5

2e

Jaargang _____

28-04-2003

Karin en Carl Mollee

De vijfde nieuwsbrief waarin het vervolg van ons Oostenrijks avontuur met als belangrijkste nieuws:

Instantie Leed

De eerste spade is gestoken !
De bouw is begonnen...

Nog **60** dagen te gaan..
(d.d.28-04-2003)

Onze "Austria connection" houdt een oogje in het zeil en stuurde ons een paar foto's van de allereerste bouwactiviteiten. Het gaat nu dus echt beginnen !

Zoiets als dit wordt het, alleen iets kleiner en zonder vijver, maar wel in deze kleur.

De instanties beginnen zich te roeren en hanteren elk hun eigen regels. Nou, dat valt nog niet mee, want vaak weten ze van zichzelf niet welke regels er zijn, laat staan dat de verschillende instanties ook maar enigszins op elkaar aansluiten. Om bijvoorbeeld iets te willen betalen, kan dan soms een hele toer zijn.

Karin en ik zijn beide voor 50 % eigenaar van het grondstuk. Een huwelijkse staat met gemeenschap van goederen kennen de Oostenrijkers niet, dus een ieder zijn eigen deel. Elke verdeling was de Oostenrijkse overheid om het even, als er maar gedeeld werd. Zelfs 99 om 1 % was goed, maar wij kozen voor fiftyfifty.

Dat moest dus genoteerd worden in het grondboek (kadaster) van het "Bezirksgericht Villach". Dat is het bestuur van het district Villach in Bundesland Kärnten. Oostenrijk is namelijk niet een land zoals wij dat kennen, maar meer een soort van verenigde staten. Elke Bundesland heeft zijn eigen, min of meer autonome bestuur onder leiding van een echte gouverneur. Voor Karintië is dat dus . . . Wij wonen binnenkort dus in Oostenrijk, Bundesland Kärnten, Gemeente Stockenboi, Dorp Zlan, Oord Alberden. Daar kunnen ze in Nederland nog wat van leren !

Maar goed, wij zijn dus in Villach genoteerd als eigenaar van perceel X te Y. Conform een Europese richtlijn moet officieel aan ons worden medegedeeld, dat het bijschrijven in de registers een feit is. Dat gaat als volgt. Het Bezirksgericht Villach geeft een lokale deurwaarder de opdracht om de documenten officieel aan ons te overhandigen. De lokale Oostenrijkse deurwaarder schakelt hiervoor een Nederlandse deurwaarder in, die genoemde documenten "aan ons heeft betekend", wat betekent dat hij ze in onze brievenbus heeft gefrommeld. Uiteraard alles twee keer omdat er sprake is van twee eigenaren. Nu komt het.

De Nederlandse deurwaarder wil brood op de plank en stuurt zijn rekening naar zijn Oostenrijkse opdrachtgever c.q. compaan. Die stuurt op zijn beurt weer de rekening door naar zijn opdrachtgever het Bezirksgericht in Villach. Lijkt logisch, maar Villach roept dus onmiddellijk: "Wij betalen dat niet, dat moet betaald worden door degenen die zo nodig in het grondboek genoteerd willen worden". Wij dus. Geen punt vonden wij, dus op naar de deurwaarder in Nederland met het verzoek zijn rekening te mogen betalen. FOUT. Dat kon helemaal niet, want wij waren immers niet zijn opdrachtgever. Je kan je voorstellen, dat het nog heel wat voeten in de aarde heeft gehad om te "mogen" betalen. Het is uiteindelijk gelukt, nadat we de Nederlandse deurwaarder konden overtuigen van het oeverloze traject waar we anders in terecht zouden komen. Wij mochten betalen en hebben het betalingsbewijs vervolgens naar Oostenrijk gestuurd. Tot op heden nog geen tegengas gehad.

Dit soort van happenings begint nu dagelijkse kost te worden.

Zo ging ik heel naïef navragen hoe ik nou precies mijn motorfiets moet uit- c.q. invoeren. Ik schreef drie mailtjes aan resp. het Bureau Kentekens in Veendam, de Rijksdienst voor het Wegverkeer en de douane. Ik kreeg dus drie totaal verschillende oplossingen aangedragen, die soms volkomen haaks op elkaar stonden. Het buro kentekens maakte het zelfs zo bont door te stellen, dat ik onmiddellijk met mijn moter naar hen toe moest komen, zodat zij mijn nummerbord in beslag konden nemen en mij een tijdelijk nummerbord voor twee weken konden verkopen (à raison van 25 euro), waarmee ik dan alleen nog maar mee naar huis mocht rijden.

Gelukkig was één van de drie gegeven antwoorden goed, dat wil zeggen de rijksdienst voor het wegverkeer mag door naar de volgende ronde. Zij boden een oplossing die al even simpel als logisch was. Ga met uw motor naar Oostenrijk en vraag binnen een half jaar na vestiging aldaar een nieuw kenteken aan. Tot die tijd kunt u gewoon met uw Nederlandse nummer rond blijven rijden, mits u verzekerd bent. Als u uw nieuwe kenteken heeft dan stuurt u uw Nederlandse kentekenpapieren naar ons en klaar is Jörg. Zo gaan we dat dus maar doen.

Ook heel naïef was het om aan de Belastingdienst Buitenland in Heerlen te verzoeken om ons per 1 juli als niet meer belastingplichtig te noteren. Vanaf die datum moeten we namelijk in Oostenrijk belasting betalen.

Het bruto laten uitbetalen van mijn VUT uitkering konden wij volgens de Belastingdienst zonder meer regelen met het KPN pensioenfonds. Was dat maar waar ! Volgens het pensioenfonds moeten wij eerst een door de belastingdienst daarvoor speciaal ontworpen LBB20 formulier invullen, dat dan weer door de belastingdienst laten stempelen, ondertekenen en vervolgens opsturen naar het pensioenfonds. Echter, dat formulier kun je alleen volledig invullen als je al in Oostenrijk woont omdat je daar eerst belastingplichtig moet zijn. Dat betekent dus, eerst betalen en dan volgend jaar terugvragen. Hoe dan? "Via een M-belastingformulier", zei de vriendelijke stem in Heerlen, na precies 40 minuten wachttijd. Dat formulier zouden wij bij onze eigen belastingdienst in Hoorn kunt aanvragen.

De hond moest toch nog uit dus even langs gelopen. We zagen het al toen we het belasting kantoor binnenliepen, "Dit wordt niks, zeiden we tot elkaar", dat klopte helaas maar al te goed.

"Goh", zei de juffrouw verbaasd, "hoe zegt u, een Migratieformulier? Bestaat dat dan? Nog nooit van gehoord." En ze noteerde ons sofi nummer, jawel op de achterkant van ons volgnummerpapiertje. Dat geeft pas vertrouwen in een goede afloop. Ze gaan het voor ons uitzoeken en bellen zo spoedig mogelijk. Nou, de kans op zes goed in de lotto is groter. Dit traject loopt dus nog.

Zelfde ervaring met de ziektekostenverzekering. Je mag wel een half jaar naar het buitenland zonder problemen en met dekking, maar als je er gaat wonen en graag nog even verzekerd wil zijn dan is dat dus onmogelijk. Dus wordt je onmiddellijk per vertrekdatum uit de verzekering gezet. Lastig, maar ja, ik was

pas een kleine 40 jaar bij deze maatschappij verzekerd met alles wat te verzekeren viel, dus wat verwacht ik nou eigenlijk . . . Ook dit traject loopt dus nog en het laatste woord is nog niet geschreven.

Wat voor dit soort van trajecten dus onontbeerlijk is, is een flinke portie geduld, de zin om door te dauwen en een behoorlijk incasservermogen. En wat voor dit soort trajecten onmisbaar is, is een e-mail adres en een internetbrowser.

Internet is dus echt super! Bijna alle informatie hebben we direct of indirect via dit medium weten te vinden. En met die informatie kun je de eerste flauwekul- en afscheepantwoorden van instanties onderuit halen en heb je voldoende munitie om de onvermijdelijke discussie die volgt aan te gaan.

Maar de Oostenrijk kunnen er ook wat van.

Wij hebben een stukje grond gekocht met parallel daarnaast aan de rechterkant een toerit. Wij hebben het recht om gebruik te maken van deze oprit om op onze grond te kunnen komen. De oprit zelf blijft vooralsnog eigendom van de verkoper, totdat er wellicht in de toekomst nog een huisje bijkomt. Dan wordt de toegangsweg gemeenschappelijk eigendom van alle aanwonenden.

Maar goed. Volgens de civil techniker, die de grond destijds kwam uitmeten, moest een toerit tenminste 4 meter breed zijn. Ter plaatse werd nog even gebeld en e.e.a kortgesloten met de gemeente. Niks aan de hand.

Niks aan de hand? Toch wel. Thuis gekomen, bleek volgens de gemeente dat de toerit toch $5\frac{1}{2}$ meter breed moest wezen. Waarom? Geen idee, maar vermoedelijk één of andere regel om toegankelijkheid voor eventuele hulpdiensten te garanderen. De civil techniker moest weer komen met zijn driepoot en kijkertjes om nieuwe tekeningen te maken en ons hele grondstuk op papier anderhalve meter naar links uit te meten. Vervolgens moesten alle grensstenen anderhalve meter verplaatst worden en zo verschoof ons hele grondstuk vanaf de toerit anderhalve meter naar links, dus toch weer wat dichterbij Nederland. Opgelost!

Opgelost? Nou nee, niet echt, want de toerit langs de rand van ons stukje grond liep met een haakse bocht erin omhoog richting carport en deze bocht omhoog bleek nu een hellingshoek van 13% te hebben over een afstand van nog geen 15 meter. Dat kon dus niet, want 13% is veel te stijl voor een auto, die daar slechts stapvoets kan rijden en dan ook nog een haakse bocht moet maken over zo'n kort stukkie.

Doen wij niet moeilijk over en tegen de bouwer gezegd "doe maar wat het beste uitkomt". Dus nu loopt de toerit letterlijk dwars over ons grondstukje in plaats van er langs. Maakt niet zoveel uit, want als alles klaar is moeten we toch een tuin aanleggen en daar hoort herinrichting van het kavel bij. Gelukkig mag ik me van Karin niet met de tuin bemoeien, dus dat scheelt sowieso enige weken rugklachten en fysiotherapie, want het is nou niet bepaald luchtige grond wat tot tuin getransformeerd moet worden. Dus klaar is wederom Jörg!

Klaar? Nou nog niet helemaal. Want, zegt nu de Landesstrasseverwaltung, een soort van rijkswaterstaat maar dan op 700 meter hoogte, dan moet er wel een nieuwe tekening gemaakt worden. Ai! En dus komt weer dezelfde civil techniker opdraven om wederom op papier . . . Ja echt, die civil ingenieur heeft hier meer aan verdiend dan onze buurman boer, die ons zijn grond heeft verkocht, want deze laatste heeft steeds voor de extra kosten op moeten draaien.

Kort en goed, één en hetzelfde stuk grond is in Oostenrijk dus al driemaal door de papiermolen gegaan, voordat er nog maar één spa in de grond werd gestoken.

De afgelopen twee maanden hebben veel mensen van diverse nationale en internationale instanties elkaar lekker bezig gehouden met de vele regels en bijbehorende formulieren maar is er nog geen korrel zand verplaatst voor de daadwerkelijke bouw van ons huisje.

Hoezo EU, Betekent dat soms Enorm Uithoudingsvermogen vereist ?

Verder valt er niet zo veel te melden. Deze week wordt of is inmiddels de betonplaat gestort, die dan vijf weken moet drogen, waarna onmiddellijk met het oprichten van het huis wordt begonnen. De totale bouwtijd voor het huis zelf is ongeveer vier weken. De planning wordt dus door bovenstaand Oostenrijks geneuzel niet meer helemaal gehaald. Is nog niet echt een probleem op voorwaarde dat eind juni in elk geval een slaapkamer en een wc operationeel is. Eten doen we wel buiten de deur, want we wonen uiteindelijk in een ferienort dus genoeg leuke eettentjes in de directe omgeving.

Volgens onze Oostenrijkse projectleider zal het huis op tijd klaar zijn met uitzondering van het stellen van alle hang en sluitwerk.

Thuis in Zwaag ben ik begonnen met het vullen van verhuisdozen. De berging, schuur en zolder zijn leeg alsmede twee kasten. Ik heb nu dus al 52 dozen vol en dat met allemaal spullen die niet direct nodig zijn. Wat heeft een mens een rotzooi ! Wel lekker veel kunnen weggooiden. Eindelijk al die angebroken blikken met verf naar het chemisch afval, die in geen jaren gedragen kleding naar ver weg, allerhande volkomen onbruikbare en zinloze technische troep in de container, enz. enz.

Dat was het dan weer even. Zodra ik weer genoeg vermeldingswaardige verhaaltjes heb zal ik nieuwsbrief zes tot leven wekken.

Karin en Carl Mollee
Stolphoeve 11
1689 DG Zwaag

+31 229 270431

+31 229 275485

+31 630475730

c.f.mollee@hetnet.nl

Karin

&

CARL

Toekomstig adres:

Carl & Karin Mollee
Alberden 11
9713 Zlan
Österreich
+43 4245 +444

NB.

Als je een van de voorgaande nieuwsbrieven heeft gemist en alsnog wil ontvangen stuur dan even een leeg mailberichtje met als onderwerp Nieuwsbrief 1, 2,3 of 4 aan : c.f.mollee@hetnet.nl .

*Indien je **geen** prijs meer stelt op volgende nieuwsbrief stuur dan even een leeg mailbericht met als onderwerp Nieuwsbrief 0 aan : c.f.mollee@hetnet.nl .*